Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 112 van 16 september 2026
in de zaak RvV X IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat B. VRIJENS**
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 augustus 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 20 oktober 2024 met refertenummer 122517.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2, oud, van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 7 april 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 15 april 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 november 2022 dient verzoekster een verzoek om internationale bescherming in.

Op 28 juni 2023 wordt verzoeksters dochter, die de Belgische nationaliteit heeft, geboren.

Op 14 maart 2024 dient verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar minderjarige dochter.

Op 30 augustus 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 16 september 2024. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.03.2024 werd ingediend door:

Naam: M. *Voornaam: E.*
Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.) *Geboortedatum: (…)*
Geboorteplaats: Uvira *Identificatienummer in het Rijksregister: (…)*
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 14.03.2024 gezinshereniging aan in functie van haar minderjarige dochter V. T. (RR. (…)) Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat: ‘§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.’

Als bewijs van haar identiteit legt betrokkene een duplicaat van haar Congolese ‘carte d’electeur’ (n°(…)) voor, afgeleverd op 28.08.2023. Echter, niet alleen is dit document geen identiteitskaart, ook voldoet het niet aan de wettelijke vereiste van artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet, gezien het geen reisdocument betreft waarmee betrokkene internationaal kan reizen.

Het feit dat betrokkene op 09.11.2022 in België een verzoek tot internationale bescherming in België heeft ingediend, vormt geen vrijstelling op het feit dat betrokkene haar identiteit wel degelijk dient aan te tonen door middel van een geldig paspoort overeenkomstig artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet.

Aangezien betrokkene nalaat een geldig paspoort over te leggen conform voornoemde wetsartikels, voldoet zij niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

Op 27 februari 2026 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing heeft verzoekster een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder rolnummer 362 165.

2. Over de rechtspleging

2.1 Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van acht dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.2 Artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 39/81, tweede lid van die wet schrijven voor dat verweerder binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

Verweerder werd in kennis gesteld van het beroep en er werd hem verzocht het administratief dossier en desgevallend een nota met opmerkingen over te maken. Verweerder heeft op 7 november 2024 het administratief dossier aan de Raad bezorgd. Er werd geen nota met opmerkingen ingediend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar eerste middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

"2.1.1.
Dat de bestreden beslissing ten onrechte opwerpt dat in casu niet aan de voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van mee dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een Unieburger conform artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° Vw. werd voldaan, zodat de aanvraag gezinshereniging van verzoekster dient te worden afgewezen.

Verzoekster zou immers geen geldig identiteitsdocument hebben voorgelegd dat kan worden aanvaard in de procedure gezinshereniging met haar Belgisch minderjarig kind.

Overeenkomstig artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° Vw. dienen de vader en moeder van een minderjarige Belg hun identiteit te bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument.

Dat verzoekster haar identiteit bewezen heeft aan de hand van haar (geldige) Congolese kieskaart, waarop de identiteitsgegevens en foto van verzoekster vermeld staan, zodat verzoekster aan de hand hiervan kan geïdentificeerd worden.

Dat artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° Vw. geenszins specifieert wat onder 'identiteitsdocument' dient begrepen te worden, zodat verweerder geenszins de kieskaart van verzoekster (waarop haar gegevens en foto staan) kan uitsluiten als identiteitsdocument.

Verweerder verwijst dienaangaande naar artikel 41, §2 Vw. om te argumenteren dat verzoeksters kieskaart niet voldoet aan de wettelijke vereisten van dit artikel aangezien dit geen reisdocument betreft waarmee verzoekster internationaal kan reizen.

Dat artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° Vw. echter geenszins verwijst naar artikel 41, §2 Vw. in de zin van wat onder identiteitsdocument dient verstaan te worden en bovendien geen definitie geeft wat wel onder het begrip 'identiteitsdocument' valt.

Dat de door verzoekster voorgelegde Congolese kieskaart dan ook wel degelijk dient beschouwd te worden als een identiteitsdocument in de zin van artikel 40ter,§2, eerste lid, 2° Vw.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending behelst van artikel 40 ter §2, eerste lid, 2° Vw. en dient vernietigd te worden.

2.1.2.
Bovendien stelt artikel 41, §2 Vw. :

"§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.
De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum. Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen. Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de

gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet"

Het Verblijfbesluit voert deze bepaling uit in artikel 47:

"§ 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten :
1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of
2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of
3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of
4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.
Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater. Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden. In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde. § 2. Indien het familielid niet de in artikel 2 van de wet of § 1 vermelde documenten overmaakt, wordt hij door de met grenscontrole belaste overheden teruggedreven. De beslissing tot terugdrijving wordt ter kennis gebracht door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 11".

Artikel 41, §2 Vw. verwijst dus naar het recht op binnenkomst van familieleden van Unieburgers en handelt bijgevolg enkel over de toegang tot het grondgebied en niet over aanvragen gezinshereniging van familieleden van Unieburgers die reeds in België verblijven.

In casu is verzoekster een familielid van een 'statische Belg' zodat de verwijzing naar artikel 41, §2 Vw. niet dienstig is en verweerder dus een verkeerde toepassing maakt van dit artikel.

Dat de bestreden beslissing dan ook foutief gemotiveerd is en een schending behelst van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en het motiveringsbeginsel.

2.1.3.
Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing .

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient

haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

"Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige

waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS, 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

2.1.4.
Dat verzoekster de ouder is van een minderjarige Belg, zodat artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° Vw. van toepassing is dat bepaalt :

"2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen."

Dat artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, Vw. werd ingevoerd door toedoen van de Wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 (B.S., 10 mei 2007) en naderhand werd vervangen door de Wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (B.S., 27 juni 2016).

Sinds de inwerkingtreding van deze laatste wet wordt vereist dat de vader of moeder van een minderjarige Belg zijn of haar identiteit bewijst door middel van "een geldig identiteitsdocument", terwijl het voorheen volstond om "een identiteitsdocument" over te leggen.

Dat het evenwel betwist is dat aan verzoekster – als moeder van een Belgisch kind – gevraagd wordt een identiteitsdocument voor te leggen in het kader van een aanvraag gezinshereniging, terwijl deze voorwaarde niet wordt opgelegd aan andere familieleden van een Belg, noch aan ouders van Uniekinderen of derdelanders.

Dat er dan ook sprake is van een verschil in behandeling tussen ouders van Belgische minderjarige kinderen en andere familieleden van een Belg, evenals ouders van minderjarige Unieburgers en ouders van derdelands minderjarige kinderen.

Dat er dan ook sprake is van een verschil in behandeling en de parlementaire voorbereidingen geen relevante toelichting geven over de grondslag van dit verschil in behandeling, zodat de voorwaarde tot het voorleggen van een geldig identiteitsdocument in hoofde van de ouder van een Belgisch minderjarig kind, voorzien in artikel 40ter §2, eerste lid, 2° Vw, een schending inhoudt van het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel, zoals bepaald in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

2.1.5.
Dat artikel 52 Verblijfsbesluit, dat uitvoering geeft aan artikel 40ter Vw., stelt dat het familielid van een Unieburger het bewijs van zijn identiteit dient te leveren overeenkomstig artikel 41, 2e lid Vw.

Conform artikel 41 Vw., dat uitgevoerd wordt in artikel 47 Verblijfsbesluit, kan het bewijs van identiteit ook op andere manieren geleverd worden, nl. via

"1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of
2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of
3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of
4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene"

Deze soepele regels betreffende het bewijs van identiteit volgen uit het Unierecht (HvJ 25 juli 2002, Brax, C-459/99).

Zo heeft het Hof van Justitie in het arrest Brax versus de Belgische Staat een bindende interpretatie gegeven van de artikelen 3 en 4 van de richtlijn 68/360/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen en van de artikelen 3 en 6 van de richtlijn 73/148/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen, die in het licht van het evenredigheidsbeginsel gelezen werden.

Ook in het arrest Zambrano d.d. 8 maart 2011, C-34/09, wordt duidelijk gemaakt dat het verblijf aan ouders van minderjarige Unieburgers niet licht geweigerd kan worden, aangezien dergelijke beslissingen de betrokken kinderen het effectieve geniet van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie verbonden rechten ontzeggen:

"Er is namelijk van uit te gaan dat een dergelijke weigering ertoe zal leiden dat deze kinderen, burgers van de Unie, zullen worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten om hun ouders te volgen. Tevens loopt de betrokken persoon, indien hem geen arbeidsvergunning wordt afgegeven, het risico niet over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorzien in zijn eigen onderhoud en in dat van zijn gezin, wat er eveneens toe zou leiden dat zijn kinderen, burgers van de Unie, zouden worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten. In die omstandigheden zullen bedoelde burgers van de Unie in de feitelijke onmogelijkheid verkeren de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten uit te oefenen" (https://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:62009CJ0034&from=NL)

Dat deze soepelere bewijsregels voorzien in het Unierecht eveneens van toepassing dienen te zijn op het verblijfsrecht van ouders van een Belgisch minderjarig kind, aangezien ook dat verblijfsrecht voortvloeit uit het Unierecht (HvJ, 8 maart 2011, Zambrano, C-34/09).

2.1.6.
Dat de identiteit van verzoekster ten overvloede uit het administratief dossier blijkt en verzoekster 'in tempore non suspecto' haar Congolese kieskaart heeft voorgelegd, die tot op heden nog steeds geldig is.

De identiteit van verzoekster ook werd opgenomen in de geboorteakte van haar dochter, zonder dat de ambtenaar van de burgerlijke stand vragen stelde omtrent verzoeksters identiteit.

Verzoekster bevindt zich bovendien nog in de asielprocedure en mag geen contact opnemen met haar nationale autoriteiten, aangezien dit kan leiden tot een negatieve beslissing vanwege het CGVS.

Verzoekster mag zich dan ook niet wenden tot de Congolese ambassade, zodat zij in de absolute onmogelijkheid verkeert een nationaal paspoort en/of identiteitskaart voor te leggen.

Dat verzoekster echter vanaf haar aankomst in België steeds dezelfde identiteit heeft gebruikt, zodat er – in combinatie met de voorgelegde kieskaart – absolute zekerheid is omtrent de identiteit van verzoekster.

Dat de bestreden beslissing dan ook op een onzorgvuldige wijze genomen werd door geen rekening te houden met alle stukken in het administratief dossier van verzoekster, zodat de betreden beslissing een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt.
Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvS, THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (RvS, SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (RvS, VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31)'.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.7.
Tenslotte schendt de bestreden beslissing het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel, zoals bepaald in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Meer bepaald worden ouders van minderjarige Belgische kinderen anders (en bovendien slechter) behandeld dan ouders van minderjarige derdelands kinderen die een aanvraag om machtiging tot verblijf indienen op grond van artikel 9bis Vw.

Zo dienen ouders van minderjarige Belgische kinderen conform artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° Vw. een geldig identiteitsdocument voor te leggen indien zij een aanvraag gezinshereniging indienen met hun Belgisch kind.

Terwijl ouders van minderjarige derdelands kinderen een aanvraag conform artikel 9bis Vw. kunnen indienen, waarbij zij in bepaalde gevallen vrijgesteld zijn van het voorleggen van een identiteitsdocument en meer bepaald :

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op : - de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.

M.a.w. indien verzoekster (zijnde een asielzoekster wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen) een aanvraag conform artikel 9bis Vw. zou hebben ingediend met het oog op gezinshereniging met haar derdelands kind, was zij vrijgesteld van het voorleggen van een identiteitsdocument.

Omdat verzoekster (zijnde een asielzoekster wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen) een aanvraag gezinshereniging met een Belgisch minderjarig kind heeft ingediend, is zij verplicht een geldig identiteitsdocument voor te leggen en is er geen enkele uitzondering hierop, ook niet wanneer zij nog een lopende asielprocedure heeft en ook niet wanneer zij eventueel de onmogelijkheid aantoont van het voorleggen van een identiteitsdocument.

Dat ouders van minderjarige Belgische kinderen dan ook ten zeerste benadeeld worden en er dan ook sprake is van een schending van het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel, zoals bepaald in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens een verschil in behandeling die niet gerechtvaardigd is.

2.1.8.
Ten overvloede verwijst verzoekster ook nog naar de bepalingen van artikel 9ter Vw., waarbij de verplichting om zijn identiteit aan te tonen niet van toepassing is op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken.

M.a.w. zowel de artikelen 9bis en 9ter Vw. bepalen dat geen identiteitsdocument dient te worden voorgelegd indien de aanvrager zich nog in de asielprocedure bevindt, terwijl de ouder van een Belgisch kind met een hangende asielprocedure, wel verplicht is om een geldig identiteitsdocument voor te leggen, bij gebreke waaraan de gezinshereniging met zijn Belgisch kind geweigerd wordt.

Artikel 9ter Vw. voorziet bovendien de mogelijkheid om de identiteit aan te tonen aan de hand van een alternatief bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :
1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;
2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;
3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;
4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.
De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

Dat de kieskaart van verzoekster bijgevolg wél zou aanvaard worden om een aanvraag conform artikel 9ter Vw. in te dienen.

Dat er dan ook sprake is van een flagrant verschil in behandeling en ouders van Belgische kinderen strenger worden behandeld dan ouders van derdelanders kinderen, EU kinderen en aanvragers artikel 9bis en 9ter Vw.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel, zoals bepaald in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en dient vernietigd te worden."

3.2 Waar verzoekster een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert ze in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet in casu worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

"§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen."

Verzoekster heeft een gezinsherenigingsaanvraag ingediend in de hoedanigheid van ouder van een minderjarig Belgisch kind. Bovenvermelde bepaling voorziet dat in deze situatie verzoekster, om zich te kunnen beroepen op de gezinshereniging met haar minderjarig kind overeenkomstig de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, haar identiteit dient te bewijzen "*door middel van een geldig identiteitsdocument*".

Verweerder stelt in de bestreden beslissing vast dat verzoekster als bewijs van haar identiteit een Congolese 'carte d'electeur' oftewel een Congolese kieskaart heeft neergelegd. Verweerder motiveert enerzijds dat dit document geen identiteitskaart is en anderzijds dat dit document niet voldoet aan de vereisten van artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet aangezien het geen reisdocument betreft waarmee verzoekster internationaal kan reizen. Verweerder besluit dat "*aangezien betrokkene nalaat een geldig paspoort over te leggen*", ze niet voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging vastgelegd in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betwist dat zij haar identiteit niet op een geldige wijze zou hebben aangetoond. Ze verwijst naar haar nog geldige Congolese kieskaart waarop haar identiteitsgegevens en haar foto vermeld staan. Verzoekster kan op basis van de gegevens vermeld op de kieskaart wel degelijk worden geïdentificeerd. Verzoekster argumenteert dat, in tegenstelling tot hetgeen verweerder motiveert, haar Congolese kieskaart wel moet worden beschouwd als een identiteitsdocument in de zin van artikel 40ter, §2, 2° van de Vreemdelingenwet. Daarnaast betoogt verzoekster dat artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet in haar situatie niet van toepassing is.

Verder betoogt verzoekster dat de vereiste van het overmaken van een 'geldig' identiteitsdocument in artikel 40ter, §2, 2° van de Vreemdelingenwet ongrondwettig is. Ze stelt dat deze voorwaarde niet wordt opgelegd aan andere familieleden van een Belg, noch aan ouders van Uniekinderen of minderjarige derdelanders. Voor hen gelden er soepelere regels, waarbij verzoekster verwijst naar de artikelen 47 en 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Dit brengt volgens verzoekster een ongeoorloofd verschil in behandeling tot stand.

Het door verzoekster geschonden geachte (oud) artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd door toedoen van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*BS* 10 mei 2007) en werd naderhand vervangen door de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (*BS* 27 juni 2016). Sinds de inwerkingtreding van deze laatste wet wordt vereist dat de vader of moeder van een minderjarige Belg zijn of haar identiteit bewijst door middel van "*een geldig identiteitsdocument*", terwijl het voorheen volstond om "*een identiteitsdocument*" over te leggen. Kernvraag is of de door verzoekster neergelegde Congolese kieskaart op heden al dan niet als "*een geldig identiteitsdocument*" dient te worden gekwalificeerd.

De Raad wijst in verband met de hierboven weergegeven bepaling op het arrest van het Grondwettelijk Hof van 21 november 2024 (GwH 21 november 2024, nr. 131/2024). In dit arrest wordt gesteld dat op basis van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet (zoals deze bepaling gold op het moment van het nemen van de huidige bestreden beslissing, thans artikel 40ter, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet) alternatieve bewijsmogelijkheden moeten worden toegestaan aan ouders van een minderjarige statische Belg om hun identiteit te bewijzen. De vereiste voor ouders van een Belgisch minderjarig kind om een geldig identiteitsdocument voor te leggen, kan dus niet onverkort gelden zonder enige tempering. Dit neemt echter niet weg dat in het arrest van het Grondwettelijk Hof nergens kan worden gelezen dat een deugdelijk bewijs van de identiteit van de aanvrager niet langer vereist zou zijn. Het Grondwettelijk Hof stelt enkel dat de betrokkene moet worden toegelaten zijn identiteit met andere, alternatieve middelen aan te tonen. Eveneens heeft het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 131/2024 van 24 november 2024 gesteld dat het belang van het kind, zoals gewaarborgd in artikel 22bis, vierde lid van de Grondwet verplicht om in de eerste plaats het belang van het kind in aanmerking te nemen in de procedures die op het kind betrekking hebben. Bij elke beslissing aangaande een kind dient het hogere belang van dat kind te primeren (cf. EHRM, grote kamer, 26 november 2013, X t. Letland, § 96). Zonder op zichzelf doorslaggevend te zijn, heeft dat belang zeker een belangrijk gewicht (EHRM, 3 oktober 2014, Jeunesse t. Nederland, voormeld, § 109). Het Hof stelde vast dat de verplichting om een geldig identiteitsdocument voor te leggen tot doel heeft de afstammingsband met het minderjarig kind met zekerheid vast te stellen. Deze maatregel brengt onevenredige gevolgen met zich mee ten aanzien van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van personen die, hun identiteit en de afstammingsband met andere middelen kunnen aantonen, terwijl andere procedures van de wet van 15 december 1980 voorzien in alternatieven voor de verplichting om een geldig identiteitsdocument voor te leggen. Die afwezigheid van alternatieven laat niet toe rekening te houden met het hogere belang van het Belgische kind dat het recht op gezinshereniging opent. Aldus is het Grondwettelijk Hof van oordeel dat artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet niet bestaanbaar is met de artikelen 10, 11, 22 en 22bis van de Grondwet zover dit artikel geen alternatieve bewijsmogelijkheden toestaat voor de vereiste om een geldig identiteitsdocument voor te leggen. Dat het arrest van het Grondwettelijk Hof nog niet gekend was op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, neemt niet weg dat dit arrest van het Grondwettelijk Hof de ongrondwettigheid van de rechtsgrond van de bestreden beslissing heeft vastgesteld.

Een identiteitsdocument kan worden omschreven als een document dat één enkele burgerlijke identiteit van een persoon bevestigt en deze definieert in functie van de uitvaardigende staat. Het document bevat de persoonsgegevens van de betrokkene (uiteraard minstens de naam en enkele andere gegevens zoals geboortedatum en -plaats, geslacht, adres en nationaliteit, eventueel aangevuld met de namen van de ouders, leeftijd, beroep, en andere biografische informatie en daarnaast een foto, eventueel aangevuld met andere biometrische informatie zoals vingerafdrukken of irismetingen). Een identiteitsdocument maakt het mogelijk een fysiek individu te koppelen aan bepaalde persoonsgegevens.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder de identiteitsdocumentatievoorwaarde vastgelegd in artikel 40ter, §2, 2° van de Vreemdelingenwet in overeenstemming met bovenstaande rechtspraak van het Grondwettelijk Hof heeft geïnterpreteerd. Er blijkt niet dat verweerder heeft onderzocht of de Congolese kieskaart van verzoekster als alternatief bewijs ter staving van haar identiteit kan worden aanvaard. Verweerder motiveert slechts op algemene wijze dat de voorgelegde kieskaart geen identiteitskaart is en dat verzoekster heeft nagelaten een geldig paspoort voor te leggen. Door enkel vast te stellen dat verzoekster geen geldig identiteitsdocument in de zin van artikel 40ter, §2, 2° van de Vreemdelingenwet heeft voorgelegd, laat verweerder geen alternatieve bewijsmogelijkheden toe voor de ouder van een minderjarige statische Belg die in hoofde van dit kind een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging wenst te openen. Er dient aangenomen te worden dat het begrip *"(geldig) identiteitsdocument*" zich niet beperkt tot een (geldig) paspoort. Het begrip "*identiteitsdocument*" is ruimer dan het begrip "*paspoort*". Verweerder wijdt niet verder uit over de vaststelling dat de Congolese kieskaart geen identiteitskaart is. In de bestreden beslissing wordt op geen enkele wijze onderzocht of de identiteit van verzoekster aan de hand van haar Congolese kieskaart met enige zekerheid kan worden vastgesteld. Niettegenstaande artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een afzonderlijke documentaire verplichting oplegt waaraan een ouder van een Belgisch minderjarig kind moet voldoen bij het indienen van de aanvraag voor een verblijfskaart, waarbij het wel opmerkelijk is dat deze niet terzelfdertijd wordt voorzien in artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing niet specifiek geduid waarom de voorgelegde kieskaart, die melding maakt van verschillende identiteitsgegevens, niet kan worden beschouwd als een "*geldig identiteitsdocument*" in de zin van artikel 40*ter*, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Het determinerende motief uit de bestreden beslissing is dat verzoekster dient te beschikken over een geldig paspoort, identiteitskaart en/of een reisdocument waarmee verzoekster internationaal kan reizen. Naast hetgeen hierboven reeds werd besproken, blijkt uit de bestreden beslissing nog dat verweerder ervan uitgaat dat verzoekster het bewijs dat zij beschikt over een geldig identiteitsdocument dient te leveren overeenkomstig hetgeen is bepaald in artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet. Daargelaten de vraag of verweerder voor de invulling van het begrip "*geldig identiteitsdocument"* in artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet dienstig kan verwijzen naar artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet – nu dit laatste artikel betrekking heeft op "*familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn*", wat verzoekster niet is en de wetgever in artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een afzonderlijke documentaire verplichting oplegt aan een ouder van een Belgisch minderjarig kind, waarvan niet via een koninklijk besluit kan worden afgeweken – merkt de Raad in ieder geval het volgende op.

Artikel 52, §2 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:
1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;
2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult."

Er moet worden aangenomen dat de verwijzing in artikel 52, §2 van het Vreemdelingenbesluit naar "*het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet*" slaat op de gehele § 2 van het huidige artikel 41 van de Vreemdelingenwet. Het moet dus in beginsel gaan om een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, is voorzien van een geldig inreisvisum, maar bij ontbreken van deze documenten kan het ook gaan om andere documenten die toelaten vast te stellen of te bewijzen dat de betrokkene het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. Wat onder deze andere documenten kan worden verstaan, wordt verduidelijkt in artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit.

De interpretatie van verweerder dat in de voorliggende situatie, overeenkomstig artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet, een geldig paspoort is vereist, zou erop neerkomen dat een strengere voorwaarde wordt ingevoerd dan deze voorzien in artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze laatste bepaling vereist immers enkel een geldig identiteitsdocument, een begrip dat ruimer is dan een paspoort. Dit

terwijl de voormelde interpretatie van verweerder erop neerkomt dat steeds een geldig paspoort zou dienen voor te liggen. Door de vereiste van het voorleggen van een "*geldig identiteitsdocument*" in artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet zo in te vullen dat hiervoor in ieder geval een geldig paspoort waarmee verzoekster internationaal kan reizen, moet worden voorgelegd, zonder concreet te duiden waarom de voorgelegde kieskaart niet kan worden aanvaard als een identiteitsdocument, blijkt niet dat verweerder een correcte toepassing heeft gemaakt van en een correct onderzoek heeft gevoerd in het licht van de in casu geldende wettelijke bepalingen.

Verzoekster slaagt erin een schending van het materiële motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Het eerste middel is dan ook in de aangegeven mate gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 augustus 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken op zestien september tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	N. MOONEN